

Bruselj, 23. november 2016
(OR. en)

14779/16

Medinstitucionalna zadeva:
2016/0361 (COD)

EF 355
ECOFIN 1100

PREDLOG

Pošiljatelj:	za generalnega sekretarja Evropske komisije: direktor Jordi AYET PUIGARNAU
Datum prejema:	23. november 2016
Prejemnik:	generalni sekretar Sveta Evropske unije Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN
Št. dok. Kom.:	COM(2016) 851 final
Zadeva:	Predlog UREDBE EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA o spremembi Uredbe (EU) št. 806/2014 glede sposobnosti kreditnih institucij in investicijskih podjetij za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo

Delegacije prejmejo priloženi dokument COM(2016) 851 final.

Priloga: COM(2016) 851 final



EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 23.11.2016
COM(2016) 851 final

2016/0361 (COD)

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

**o spremembi Uredbe (EU) št. 806/2014 glede sposobnosti kreditnih institucij in
investicijskih podjetij za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo**

(Besedilo velja za EGP)

{SWD(2016) 377}

{SWD(2016) 378}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

- Razlogi za predlog in njegovi cilji**

Predlagane spremembe Uredbe (EU) št. 806/2014 (v nadaljnjem besedilu: uredba o enotnem mehanizmu za reševanje ali uredba o EMR) so del zakonodajnega svežnja, ki vključuje tudi spremembe Uredbe (EU) št. 575/2013 (v nadaljnjem besedilu: uredba o kapitalskih zahtevah ali CRR), Direktive 2013/36/EU (v nadaljnjem besedilu: direktiva o kapitalskih zahtevah ali CRD) in Direktive 2014/59/EU (v nadaljnjem besedilu: direktiva o sanaciji in reševanju bank ali DSRB).

V zadnjih letih je EU izvedla temeljito reformo regulativnega okvira finančnih storitev, da bi izboljšala odpornost finančnih institucij v EU, predvsem na podlagi svetovnih standardov, dogovorjenih z mednarodnimi partnerji EU. V reformni sveženj so bile vključene Uredba (EU) št. 575/2013 (uredba o kapitalskih zahtevah ali CRR) in Direktiva 2013/36/EU (direktiva o kapitalskih zahtevah ali CRD) v zvezi z bonitetnimi zahtevami za institucije in nadzorom institucij, Direktiva 2014/59/EU (direktiva o sanaciji in reševanju bank ali BRRD) v zvezi s sanacijo in reševanjem institucij ter Uredba (EU) št. 806/2014 v zvezi z enotnim mehanizmom za reševanje (SRM).

Ti ukrepi so bili sprejeti kot odziv na finančno krizo, ki se je začela v obdobju 2007–2008. Zaradi neobstoja ustreznih okvirov za krizno upravljanje in reševanje krize, so bile vlade po vsem svetu prisiljene v reševanje bank po finančni krizi. Poznejši učinek na javne finance in nezaželena spodbuda za socializacijo stroškov propada bank potrjujeta, da je potreben drugačen pristop k obvladovanju bančnih kriz in zaščiti finančne stabilnosti.

Znotraj Unije in v skladu s pomembnimi ukrepi, dogovorjenimi in sprejetimi na mednarodni ravni, je bil z Direktivo 2014/59/EU (direktiva o sanaciji in reševanju bank (DSRB))¹ in Uredbo (EU) št. 806/2014 (uredba o enotnem mehanizmu za reševanje (uredba o EMR))² vzpostavljen zanesljiv okvir za reševanje bank za učinkovito obvladovanje bančnih kriz ter zmanjšanje njihovega negativnega učinka na finančno stabilnost in javne finance. Temeljno orodje novega okvira za reševanje je instrument za reševanje s sredstvi upnikov, ki vključuje odpis dolga ali konverzijo dolžniških terjatev ali drugih obveznosti v lastniški kapital po predhodno določenem vrstnem redu. Instrument za reševanje s sredstvi upnikov se lahko uporabi za pokrivanje izgub institucije, ki propada ali bo verjetno propadla, in njeno notranjo dokapitalizacijo, da se ponovno vzpostavi njeno uspešno poslovanje. Zato bodo morali breme propada institucije namesto davkoplačevalcev prevzeti delničarji in drugi upniki. V nasprotju z drugimi jurisdikcijami so morali organi za reševanje v skladu z okvirom Unije za sanacijo in reševanje za vsako kreditno institucijo ali investicijsko podjetje (v nadaljnjem besedilu: institucija) že določiti minimalno zahtevo glede kapitala in upravičenih obveznosti, ki vključuje obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov ter ki se uporabljajo za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo institucij v primeru

¹ Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).

² Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL L 225, 30.7.2014, str. 1).

propada. Komisija je pred kratkim sprejela delegirano zakonodajo v zvezi z izvajanjem te zahteve v praksi.³

Na svetovni ravni je Odbor za finančno stabilnost 9. novembra 2015 objavil dokument o pogojih za skupno sposobnost pokrivanja izgub („standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub“), ki je bil en teden pozneje sprejet na vrhu skupine G-20 v Turčiji⁴. Standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub zahteva, da imajo globalne sistemsko pomembne banke (GSPB), ki so v zakonodaji Unije opredeljene kot globalne sistemsko pomembne institucije (GSPI), ustrezen znesek obveznosti z visoko sposobnostjo pokrivanja izgub (za katere je mogoče uporabi instrument za reševanje s sredstvi upnikov), da zagotovijo nemoteno in hitro pokrivanje izgub in dokapitalizacijo v postopku reševanja. Komisija se je v svojem sporočilu z dne 24. novembra 2015⁵ zavezala, da bo do konca tega leta predložila zakonodajni predlog, da se bo lahko standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub začel izvajati v skladu z dogovorjenim rokom, tj. leta 2019. Poleg tega se je Komisija zavezala, da bo pregledala veljavna pravila v zvezi z minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti, da zagotovi popolno usklajenost z mednarodno dogovorjenim standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub, tako da bo obravnavala ugotovitve poročila, ki ga mora Evropski bančni organ (EBA) predložiti Komisiji v skladu s členom 45(19) DSRB. EBA je 19. julija 2016⁶ že objavil vmesno različico navedenega poročila, končno poročilo pa naj bi predložil decembra 2016.

Medtem ko splošna okvira DSRB in uredbe o EMR ostajata veljavna in stabilna, je glavni cilj tega predloga uvesti standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub in vključiti zahtevo glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub v splošna pravila v zvezi z minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti na način, s katerim se prepreči podvajanje zaradi uporabe dveh vzporednih zahtev. Čeprav imata skupna sposobnost pokrivanja izgub in minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti isti regulativni cilj, se nekoliko razlikujeta po sestavi. Področje uporabe minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti ne zajema le GSPI, temveč celotni bančni sektor Unije. V nasprotju s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub, ki vključuje usklajeno najnižjo raven, organi za reševanje določijo minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti na podlagi specifične ocene institucije za vsak primer posebej. Nazadnje, minimalna zahteva glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub naj bi se načeloma izpolnila s podrejenimi dolžniškimi instrumenti, medtem ko lahko za namene minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti organi za reševanje zahtevajo podrejenost dolžniških instrumentov za vsak primer posebej in kolikor je potrebno za zagotovitev, da se v zadevnem primeru upniki, katerih sredstva se uporabijo za reševanje, ne obravnavajo slabše, kot bi se v hipotetičnem scenariju insolventnosti (ki je hipotetični scenarij v nasprotju z dejanskim reševanjem). Da bi se vzpostavil preprost in pregleden okvir, ki zagotavlja pravno varnost in usklajenost, Komisija predlaga vključitev standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub v veljavna pravila v zvezi z minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti ter zagotovitev izpolnjevanja obeh zahtev z večinoma podobnimi

³ Delegirana uredba Komisije (EU) 2016/1450 z dne 23. maja 2016 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta glede regulativnih tehničnih standardov, ki določajo merila v zvezi z metodologijo za določitev minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti (UL L 237, 3.9.2016, str. 1).

⁴ Nacela Odbora za finančno stabilnost o skupni sposobnosti pokrivanja izgub globalnih sistemsko pomembnih bank (GSPB) v postopku reševanja, nezavezujoč dogovor o skupni sposobnosti pokrivanja izgub, 9. 11. 2015.

⁵ Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropski centralni banki, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij z naslovom „Dokončanje bančne unije“, 24. 11. 2015, COM(2015) 587 final.

⁶ <https://www.eba.europa.eu/documents/10180/1360107/EBA+Interim+report+on+MREL>.

instrumenti. Za ta pristop je treba uvesti omejene prilagoditve veljavnih pravil v zvezi z minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti, da se zagotovi tehnična usklajenost s strukturo morebitnih prihodnjih zahtev za GSPI.

Zlasti so potrebne dodatne ustrezne tehnične spremembe veljavnih pravil v zvezi z minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti, da se uskladijo s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub, in sicer med drugim v zvezi z imenovalci, ki se uporabijo za merjenje sposobnosti pokrivanja izgub, interakcijo z zahtevami za kapitalske blažilnike, razkritjem tveganj investitorjem in njihovo uporabo pri različnih strategijah reševanja. Pristop Komisije sicer izvaja standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub za GSPI, vendar ne bo bistveno vplival na obremenitev institucij, ki niso GSPI, da izpolnijo določbe v zvezi z minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti.

Z operativnega vidika bo usklajena najmanjša stopnja standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub v Uniji uvedena s spremembami uredbe in direktive o kapitalskih zahtevah (CRR in CRD)⁷, medtem ko se bosta za institucijo specifičen pribitek za GSPI in za institucijo specifična minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti za institucije, ki niso GSPI, obravnavala s ciljno usmerjenimi spremembami DSRB in uredbe o EMR. Kot tak je ta predlog del širšega svežnja za pregled finančne zakonodaje Unije, katerega namen je zmanjšati tveganja v finančnem sektorju (pregled CRR oziroma CRD) in povečati njegovo odpornost.

Ta predlog zajema zlasti ciljne spremembe DSRB v zvezi z izvajanjem standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub v Uniji. Ta predlog se bo uporabljal za Enotni odbor za reševanje (v nadaljnjem besedilu: SRB) in nacionalne organe držav članic, ki sodelujejo v enotnem mehanizmu za reševanje (EMR), pri določanju in izvajanju zahtev glede sposobnosti finančnih podjetij s sedežem v bančni uniji za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo.

- **Skladnost z veljavnimi predpisi s področja zadevne politike**

V skladu z veljavnim okvirom Unije za reševanje bank morajo vse evropske banke že zdaj razpolagati z ustreznim zneskom obveznosti z visoko sposobnostjo pokrivanja izgub (za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov). Predlog bo z uskladitvijo veljavnih zahtev za GSPI s svetovnim standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub izboljšal in olajšal uporabo veljavnih pravil. Zato je predlog usklajen s splošnim ciljem okvira Unije za reševanje bank, tj. da se zmanjša obremenitev davkoplačevalcev pri reševanju bank. Ta predlog je v celoti usklajen s predlogom Komisije o spremembi DSRB v zvezi s pravili glede pokrivanja izgub in dokapitalizacije bank, ki se uporabljajo po vsej Uniji.

- **Skladnost z drugimi politikami Unije**

Predlog je del širšega pregleda finančne zakonodaje Unije, katerega namen je zmanjšati tveganja v finančnem sektorju in sočasno spodbujati trajnostno financiranje gospodarske dejavnosti. Je v celoti skladen s temeljnimi cilji EU, tj. spodbujati finančno stabilnost, zmanjšati obremenitev davkoplačevalcev pri reševanju bank in prispevati k trajnostnemu financiranju gospodarstva.

⁷ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1); Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

2. PRAVNA PODLAGA, SUBSIDIARNOST IN SORAZMERNOST

• Pravna podlaga

S predlagano uredbo se spremeni veljavna uredba, tj. uredba o EMR. Pravna podlaga predloga je enaka kot pravna podlaga DSRB, tj. člen 114 PDEU. V skladu z navedeno določbo se lahko sprejmejo ukrepi za približevanje nacionalnih določb, katerih predmet je vzpostavitev in delovanje notranjega trga.

Predlog usklajuje nacionalne zakonodaje držav članic, ki sodelujejo v EMR, v zvezi s sanacijo in reševanjem kreditnih institucij in investicijskih podjetij, zlasti v zvezi z njihovo sposobnostjo pokrivanja izgub in dokapitalizacije pri reševanju, kolikor je potrebno za zagotovitev, da imajo SRB in nacionalni organi sodelujočih držav članic za reševanje ter banke s sedežem v bančni uniji ista orodja in sposobnost za obravnavanje propadov bank v skladu z dogovorjenimi mednarodnimi standardi (standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub).

Predlog z uskladitvijo zahtev za banke v državah članicah, ki sodelujejo v EMR, precej zmanjšuje tveganje razlik med nacionalnimi pravili navedenih držav članic v zvezi s sposobnostjo pokrivanja izgub in dokapitalizacije pri reševanju, ki bi lahko povzročile izkrivljanje konkurence na notranjem trgu. Predmet tega predloga je torej vzpostavitev in delovanje notranjega trga.

Zato je člen 114 PDEU ustrezna pravna podlaga.

• Subsidiarnost

V skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5(3) PEU deluje Unija na področjih, ki niso v njeni izključni pristojnosti, le če in kolikor države članice ciljev predlaganih ukrepov ne morejo zadovoljivo doseči na nacionalni, regionalni ali lokalni ravni, temveč se zaradi obsega ali učinkov predlaganih ukrepov lažje dosežejo na ravni Unije.

Unija in njene države članice, zlasti tiste, ki sodelujejo v EMR, so zavezane izvajanju mednarodnih standardov. Če Unija ne bi ukrepala, bi morale države članice same v svojih jurisdikcijah vpeljati svetovni standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub brez možnosti spremembe veljavnega okvira, ki izhaja iz DSRB in uredbe o EMR. Glede na pomembne razlike med standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub in veljavnim okvirom ter zaradi možnosti, da bi nacionalni regulatorji različno razlagali dokument o pogojih za skupno sposobnost pokrivanja izgub, za banke, zlasti GSPI, bi veljali vzporedni zahtevi (pri čemer bi se uporaba zahteve glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub razlikovala med posameznimi državami članicami), kar bi pomenilo dodatne stroške za banke in javne organe (organe za nadzor in za reševanje). Zato je zaželeno, da Unija ukrepa za usklajeno izvedbo svetovnega standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub v državah članicah, ki sodelujejo v EMR, in njegovo uskladitev z veljavnim okvirom, da se čim bolj zmanjšajo stroški skladnosti, ki jih imajo banke in javni organi, ter hkrati zagotovi učinkovito reševanje v primeru propadov bank.

• Sorazmernost

V skladu z načelom sorazmernosti ukrepi Unije vsebinsko in formalno ne bi smeli presehati tistega, kar je potrebno za doseganje njihovih ciljev, ki so skladni s splošnimi cilji pogodb.

Predlog z izvajanjem skupne sposobnosti pokrivanja izgub za GSPI ne bi bistveno vplival na obremenjenost bank pri izpolnjevanju veljavnih pravil glede sposobnosti pokrivanja izgub in

dokapitalizacije, saj predlog ne razširja uporabe najnižje ravni skupne sposobnosti pokrivanja izgub preko GSPI. Poleg tega se s predlogom precej znižajo stroški bank, zlasti GSPI, za skladnost s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub, saj predlog veljavna pravila kar najbolj uskladi z navedenim standardom. Nazadnje, predlog uporabe najnižje ravni skupne sposobnosti pokrivanja izgub ne razširja preko GSPI. Nasprotno, predlog za institucije, ki niso GSPI, ohranja veljavno splošno načelo, da bi morali organi za reševanje kakovost in raven zahteve glede pokrivanja izgub in dokapitalizacije prilagoditi vsaki posamezni banki ob upoštevanju njenega tveganja, velikosti, medsebojne povezanosti in izbrane strategije reševanja. Kar zadeva GSPI, za katere velja najnižja raven skupne sposobnosti pokrivanja izgub, morajo SRB in nacionalni organi za reševanje v skladu s predlogom oceniti, ali je kateri koli posebni pribitek za institucije potreben, sorazmeren in upravičen, preden ga zahtevajo. Zato so določbe predloga sorazmerne s tem, kar je potrebno za doseganje njegovih ciljev.

3. REZULTATI OCEN UČINKA

• Ocena učinka

Ker je predlog del širšega svežnja za pregled finančne zakonodaje Unije, katerega namen je zmanjšati tveganja v finančnem sektorju (pregled CRR oziroma CRD), je bila zanj izvedena obsežna ocena učinka. Osnutek poročila o oceni učinka je bil 7. septembra 2016 predložen Odboru Komisije za regulativni nadzor⁸. Odbor je [datum] izdal negativno mnenje. Po okrepitevi dokazov za nekatere elemente svežnja za pregled je odbor 27. septembra 2016 izdal pozitivno mnenje.

Komisija je v skladu s politiko „boljšega pravnega urejanja“ opravila oceno učinka več možnosti politike. Možnosti politike so bile ocenjene glede na ključne cilje, ki so povečanje sposobnosti bank za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo pri reševanju, pravna varnost in usklajenost okvira za reševanje. Pri oceni sta se upoštevali učinkovitost doseganja navedenih ciljev in stroškovna učinkovitost izvedbe različnih možnosti politike.

Kar zadeva izvedbo standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub v Uniji, so se v oceni učinka proučile tri možnosti politike. V skladu s prvo možnostjo bi se DSRB in uredba o EMR še naprej uporabljali v sedanji obliki. V skladu z drugo možnostjo bi se standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub za GSPI vključil v veljavni okvir za reševanje, pri čemer bi se navedeni okvir ustrezno spremenil, da bi se zagotovila popolna združljivost s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub. V skladu s tretjo predlagano možnostjo politike bi se področje uporabe najnižje ravni skupne sposobnosti pokrivanja izgub dodatno razširilo še na druge sistemsko pomembne institucije v Uniji (DSPI), ki niso GSPI. V oceni učinka je bilo ugotovljeno, da bi se zadevni cilji politike najbolj dosegli z drugo možnostjo politike. Ta v nasprotju s prvo možnostjo zagotavlja usklajeno izvedbo standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub za vse GSPI v Uniji z znižanjem njihovih stroškov za izpolnitev dveh morebitni različnih zahtev (standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub ter veljavnih DSRB in uredbe o EMR), ob tem pa določa usklajeno razlago dokumenta o pogojih za skupno sposobnost pokrivanja izgub v EU. Ta možnost bo povečala rešljivost GSPI v Uniji in preprečila učinke širitve negativnih vplivov zaradi navzkrižnega imetništva deležev GSPI prek posebnih pravil standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub, ki zdaj niso določena v DSRB in uredbi o EMR (tj. najnižja raven skupne sposobnosti pokrivanja izgub v obliki podrejenih dolžniških instrumentov, odbitek navzkrižnih deležev GSPI v instrumentih,

primernih za skupno sposobnost pokrivanja izgub). Zagotovila bo izvedbo standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub v Uniji, s tem pa bi se povečalo pričakovanje, da bodo tako ravnale tudi druge jurisdikcije, da bi se izboljšala rešljivost GSPI po vsem svetu. Po drugi strani je ta možnost boljša kot tretja možnost, saj ne vključuje pomanjkljivosti razširitve najnižje ravni skupne sposobnosti pokrivanja izgub na banke, ki niso GSPI (DSPI), pri katerih navedena raven minimalne zahteve glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub morda ni ustrezno umerjena glede na njihovo raznolikost v smislu velikosti, poslovnega modela, medsebojne povezanosti in sistemskega pomena.

- **Temeljne pravice**

Ta predlog je usklajen s temeljnimi pravicami in upošteva načela, ki so priznana zlasti v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah, predvsem lastninsko pravico in svobodo gospodarske pobude, uporabljati pa ga je treba v skladu z navedenimi pravicami in načeli. S to uredbo se zagotovi zlasti to, da poseganje v lastninske pravice upnikov bank ni nesorazmerno. Prizadeti upniki ne bi smeli utrpeti večjih izgub od izgub, ki bi jih imeli, če bi institucija prenehala po običajnih insolvenčnih postopkih v času sprejetja odločitve o reševanju.

4. PRORAČUNSKE POSLEDICE

Predlog nima posledic za proračun Unije.

5. DRUGI ELEMENTI

- **Natančna pojasnitev posameznih določb predloga**

Kot je pojasnjeno zgoraj, bodo spremembe CRR, ki je del istega zakonodajnega svežnja, vključevale pravila o minimalni zahtevi glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub za GSPI, ob tem pa se s tem predlogom obravnavajo posebni pribitek za GSPI in splošne zahteve, ki veljajo za banke s sedežem v bančni uniji. V skladu s tem predlogom se uvaža več ciljno usmerjenih sprememb veljavne uredbe o EMR.

Spremembe členov 3, 8 in 9 uredbe o EMR

Standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub ter DSRB skupaj z uredbo o EMR priznavajo strategiji reševanja z eno vstopno točko oziroma več vstopnimi točkami. V okviru strategije z eno vstopno točko se reši samo en subjekt v skupini (običajno nadrejena družba), za druge subjekte v skupini (običajno delujoče podrejene družbe) pa se postopek reševanja ne izvede, se pa njihove izgube prenesejo na subjekt v postopku reševanja. V okviru strategije z več vstopnimi točkami se lahko reši več subjektov. Pomembno je, da se jasno opredelijo subjekti, ki jih je treba rešiti („subjekti v postopku reševanja“), in njihove podrejene družbe („skupine v postopku reševanja“), da se učinkovito uporabi zaželena strategija reševanja. Poleg tega je ta opredelitev pomembna tudi za to, da se določi raven uporabe pravil v zvezi s sposobnostjo pokrivanja izgub in dokapitalizacije, ki jih morajo upoštevati finančna podjetja. Zato se v skladu s spremembami člena 3 uredbe o EMR uvedeta pojma „subjekt v postopku reševanja“ in „skupina v postopku reševanja“. V skladu s spremembami členov 8 in 9 v zvezi z načrti za reševanje skupine se izrecno zahteva, da odbor v finančni skupini opredelijo subjekte v postopku reševanja in skupine v postopku reševanja ter ustrezno upoštevajo posledice vsakega načrtovanega ukrepa za reševanje v skupini, da se zagotovi učinkovito reševanje skupine.

Spremembe člena 12 uredbe o EMR

Člen 12 se razveljavi in nadomesti z naslednjimi novimi določbami: s členi 12, 12a, 12b, 12c, 12d, 12e, 12f, 12g, 12h, 12i in 12j.

V členu 12 je določen institucionalni okvir za uporabo minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, pri čemer so poudarjene vloge SRB, nacionalnih organov za reševanje in pristojnih organov sodelujočih držav članic.

Posebna minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti, ki velja za institucije, se zdaj meri kot odstotek vseh obveznosti institucije. V skladu s spremenjenim členom 12a se metrike za merjenje minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti uskladijo z metrikami za minimalno usklajeno zahtevo za GSPI, določenimi s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub („minimalna zahteva glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub“). Zato bi bilo treba posebno zahtevo za institucije izraziti kot odstotek zneska skupne izpostavljenosti zadevne institucije tveganju in njene mere izpostavljenosti pri količniku finančnega vzvoda.

V skladu s členom 12b se ohrani veljavno izvzetje hipotekarnih kreditnih institucij iz obveznosti izpolnjevanja minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, če nacionalni insolvenčni ali podobni postopki omogočajo, da upniki učinkovito pokrijejo izgube v skladu s cilji reševanja. Poleg tega se pojasni, da za institucije, ki so izvzete iz obveznosti izpolnjevanja minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, ne bi smela veljati splošna konsolidirana zahteva na ravni skupine v postopku reševanja.

V členu 12c so opredeljena merila primernosti za instrumente in postavke, ki se lahko upoštevajo pri izpolnjevanju minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, pri čemer se ta natančno uskladijo z merili primernosti, določenimi v standardu za skupno sposobnost pokrivanja izgub za minimalno zahtevo glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub. Ta merila so torej identična, razen v zvezi z naslednjim.

Kar zadeva zajete instrumente, so nekateri instrumenti z značilnostmi izvedenih finančnih instrumentov, kot so strukturirani vrednostni papirji, primerni za izpolnjevanje minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, ker se lahko z njimi ustrezno pokrijejo izgube pri reševanju. Strukturirani vrednostni papirji so dolžniške obveznosti z vgrajeno komponento izvedenega finančnega instrumenta. Njihov donos se prilagodi donosnosti referenčnih sredstev, kot so lastniški kapital, delniški indeksi, sredstva, obrestne mere, blago ali valute. V členu 12c se pojasni, da so strukturirani vrednostni papirji primerni za minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti, če imajo fiksni znesek glavnice, izplačljiv ob zapadlosti, medtem ko je z izvedenim finančnim instrumentom povezan samo dodaten donos, ki je odvisen od donosnosti referenčnega sredstva. To je utemeljeno s tem, da je fiksni znesek glavnice ob izdaji znan vnaprej, njena vrednost je stabilna v celotnem življenjskem ciklu strukturiranega vrednostnega papirja, v primeru reševanja pa se lahko preprosto uporabi za reševanje s sredstvi upnikov.

V skladu s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub bi bilo treba minimalno zahtevo glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub izpolniti predvsem s podrejenimi dolžniškimi instrumenti, ki se v primeru insolventnosti obravnavajo za nadrejenimi obveznostmi, ki so izrecno izključene iz navedene minimalne zahteve, kot so krite vloge, izvedeni finančni instrumenti, obveznosti za davek ali druge obveznosti, povezane z javnim pravom. Organi za reševanje bi zdaj lahko za vsak primer posebej zahtevali podrejenost upravičenih dolžniških instrumentov za izpolnitev posebne minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti za institucije. Z novimi določbami člena 12c se natančneje določi, da

se lahko podrejenost zahteva, če je potrebna za lažjo uporabo instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov, zlasti kadar je jasno, da bodo upniki, katerih sredstva se uporabijo za reševanje, pri tem verjetno utrpeli izgube, ki bi presegle njihove morebitne izgube v primeru insolventnosti, in samo kolikor je potrebno za pokritje deleža izgub, ki presega verjetne izgube v primeru insolventnosti. Vsakršna podrejenost, ki jo zahteva odbor v zvezi s posebno minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti za institucije, ne bi smela posegati v možnost, da se minimalna zahteva glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub delno izpolni z nepodrejenimi dolžniškimi instrumenti v skladu z Uredbo (EU) št. 575/2013 in standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub.

V členu 12d so opredeljeni pogoji, pod katerimi odbor določi minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti za vse subjekte. Zahteva bi morala bankam omogočiti, da pokrijejo izgube, ki naj bi po pričakovanjih nastale pri reševanju, in dokapitalizirajo banko po postopku reševanja. Odbor ustrezno utemelji raven minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, ki se naloži na podlagi izbrane strategije reševanja. Navedena raven kot taka ne bi smela presegati vsote zneska izgub, ki naj bi po pričakovanjih nastale pri reševanju in ustrezajo kapitalskim zahtevam institucije, ter zneska za dokapitalizacijo, s katerim lahko subjekt po reševanju izpolni kapitalske zahteve, ki so potrebne za pridobitev dovoljenja, da lahko opravlja svoje dejavnosti v skladu z izbrano strategijo reševanja. Minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti bi se morala izraziti kot odstotek skupne izpostavljenosti tveganju in mer za izračun količnika finančnega vzvoda, institucije pa bi morale izpolniti raven, ki izhaja iz teh dveh meritev.

Kar zadeva GSPI, člen 12e določa, da se lahko posebni pribitek za institucije k najnižji ravni skupne sposobnosti pokrivanja izgub, določeni s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub, naloži samo, kadar najnižja raven ne zadostuje za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo GSPI pri izbrani strategiji reševanja. Odločitev odbora o določitvi takega pribitka bi bilo treba ustrezno utemeljiti.

Tako kot s predlogom spremembe CRD se tudi s tem predlogom v členu 12f uvede pojem „navodilo“. S tem lahko odbor od institucij zahteva, da izpolnijo višje ravni minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, ob tem pa na bolj prožen način obravnava morebitne kršitve navedenih ravni, zlasti z zmanjšanjem samodejnih učinkov takšnih kršitev v obliki omejitev maksimalnih zneskov za razdelitev (MDA). Člen 12f zlasti dovoljuje odboru, da od institucij zahtevajo, naj zagotovijo dodatne zneske za pokrivanje izgub v primeru reševanja, ki presegajo pričakovane izgube v okviru standardnega scenarija reševanja (tj. presegajo raven obstoječih kapitalskih zahtev), ter zagotovijo zadostno zaupanje trga v subjekt po reševanju (tj. poleg zahtevanega zneska za dokapitalizacijo). Vseeno je v členu 12f določeno, da za del minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, ki se nanaša na pokrivanje izgub, raven iz navodil ne bi smela presegati ravni iz „navodil za kapital“, če takšna navodila zahtevajo nadzorni organi v okviru nadzorniškega stresnega testiranja, da se ustrezno poskrbi za izgube, ki presegajo običajne zahteve. Kar zadeva del, ki se nanaša na dokapitalizacijo, bi morala raven iz navodil za zagotovitev zaupanja trga institucijam omogočiti, da po reševanju ustrezno obdobje izpolnjujejo zahtevo za pridobitev dovoljenja, ki velja zanje. Ta blažilnik za zaupanje trga ne bi smel presegati zahteve po skupnem blažilniku iz Direktive 2013/36/EU, razen če ni potrebna višja raven za zagotovitev, da subjekt po reševanju še naprej ustrezno obdobje izpolnjuje pogoje za pridobitev dovoljenja.

Člena 12g in 12h obravnavata raven uporabe minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti. Kar zadeva institucije, ki izpolnjujejo pogoje za opredelitev kot subjekti v postopku reševanja, se minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti zanje uporablja samo na konsolidirani ravni skupine v postopku reševanja. To pomeni, da bodo morali

subjekti v postopku reševanja izdati upravičene (dolžniške) instrumente zunanjim upnikom, ki bi se uporabili za reševanje s sredstvi upnikov v primeru reševanja navedenega subjekta, (tj. skupine v postopku reševanja). Kar zadeva druge subjekte iz skupine, predlog uvaja pojem „notranje“ minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, ki je usklajen s podobnim pojmom iz standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub. To pomeni, da bi morali drugi subjekti iz skupine v postopku reševanja, ki sami niso subjekti v postopku reševanja, izdati upravičene (dolžniške) instrumente interno, torej znotraj skupine v postopku reševanja, kar pomeni, da bi take instrumente morali kupiti subjekti v postopku reševanja. Kadar subjekt, ki je del skupine v postopku reševanja, vendar sam ni subjekt v postopku reševanja, doseže točko, ko je njegovo poslovanje neuspešno, se taki instrumenti odpišejo ali konvertirajo v lastniški kapital, izgube navedenega subjekta pa se prenesejo na subjekt v postopku reševanja. Glavna prednost notranje minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti je, da omogoča dokapitalizacijo subjekta (s kritičnimi funkcijami) iz skupine v postopku reševanja, ne da bi se zanj izvedel uradni postopek reševanja, ki bi lahko povzročil motnje na trgu. Ne glede na to bi morala uporaba te zahteve ustrezati izbrani strategiji reševanja in zlasti ne bi smela spremeniti lastniškega razmerja med subjektom in njegovo skupino v postopku reševanja po njegovi dokapitalizaciji. V predlogu je določeno še, da se lahko notranja minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti ob upoštevanju nekaterih zaščitnih ukrepov nadomesti z zavarovanimi jamstvi med subjektom v postopku reševanja in drugimi subjekti v skupini v postopku reševanja, pri čemer se lahko ta sprožijo pod enakimi časovnimi pogoji kot instrumenti, primerni za notranjo minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti. Predlagani zaščitni ukrepi vključujejo zlasti sporazum ustreznih organov za reševanje o nadomestitvi notranje minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti ter zavarovanja jamstva, ki ga subjekt v postopku reševanja zagotovi svoji podrejeni družbi, z visoko likvidnim zavarovanjem z minimalnim kreditnim in tržnim tveganjem.

V členu 12i je določeno, da lahko odbor ob upoštevanju nekaterih zaščitnih ukrepov opusti uporabo notranje minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti za podrejeno družbo, če imata podrejena družba in njen nadrejeni subjekt v postopku reševanja sedež v isti sodelujoči državi članici.

Spremembe iz člena 12g zadevajo kršitve minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti. V členu 12g so naštetá pooblastila, ki jih imajo organi za reševanje v primeru kršitev minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti. Ker bi kršitev zahteve lahko pomenila oviro za rešljivost institucije ali skupine, se v skladu s spremembami člena 10 skrajša zdajšnji postopek za odpravo ovir za rešljivost, da bi se pospešeno obravnavale vse kršitve zahteve. Poleg tega se odboru dodelijo nova pooblastila, v skladu s katerimi lahko zahteva spremembe profilov zapadlosti upravičenih instrumentov in načrtov institucij za ponovno vzpostavitev stopnje minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti.

Spremembe členov 16, 18, 20 in 21

V skladu s spremembami členov 16, 18, 20 in 21 se zagotovi, da lahko odbor odpiše ali konvertira v lastniški kapital tudi instrumente, ki so primerni za notranjo minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti ter niso kapitalski instrumenti (npr. dolžniški instrumenti), kadar subjekt, ki je del skupine v postopku reševanja, vendar sam ni subjekt v postopku reševanja, in je te instrumente izdal, doseže točko, ko postane njegovo poslovanje neuspešno.

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

**o spremembi Uredbe (EU) št. 806/2014 glede sposobnosti kreditnih institucij in
investicijskih podjetij za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo**

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke,⁹

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora,¹⁰

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Odbor za finančno stabilnost je 9. novembra 2015 objavil dokument o pogojih za skupno sposobnost pokrivanja izgub („standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub“), ki ga je novembra 2015 podprla skupina G-20. Standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub zahteva, da imajo globalne sistemsko pomembne banke (GSPB), ki so v okviru Unije opredeljene kot globalne sistemsko pomembne institucije (GSPI), ustrezen najmanjši znesek obveznosti z visoko sposobnostjo pokrivanja izgub (za katere se lahko uporabi instrument za reševanje s sredstvi upnikov), da zagotovijo nemoteno in hitro pokrivanje izgub in dokapitalizacijo v postopku reševanja. Komisija se je v svojem sporočilu z dne 24. novembra 2015¹¹ zavezala, da bo do konca leta 2016 predložila zakonodajni predlog, s katerim se bo lahko standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub začel izvajati v skladu z mednarodno dogovorjenim rokom, tj. leta 2019.
- (2) Pri izvajanju standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub v Uniji je treba upoštevati veljavno posebno minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti za

⁹ UL C [...], [...], str. [...].

¹⁰ UL C [...], [...], str. [...].

¹¹ Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropski centralni banki, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij z naslovom „Dokončanje bančne unije“, 24. 11. 2015, COM(2015) 587 final.

institucije, ki velja za vse kreditne institucije in investicijska podjetja v Uniji ter je določena v Direktivi 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta¹². Zahteva glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub in minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti imata isti cilj, tj. zagotovitev, da imajo institucije v Uniji ustrezno sposobnost pokrivanja izgub in dokapitalizacije, zato bi morali biti dopolnilna elementa skupnega okvira. Z operativnega vidika bi bilo treba usklajeno najnižjo raven standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub za GSPI („minimalno zahtevo glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub“) uvesti v zakonodajo Unije s spremembami Uredbe (EU) št. 575/2013¹³, posebni pribitek za institucije, ki so GSPI, in posebno zahtevo za institucije, ki niso GSPI, imenovano minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti, pa bi bilo treba obravnavati s ciljno usmerjenimi spremembami Direktive 2014/59/EU in Uredbe (EU) št. 806/2014¹⁴. Ustrezne določbe te uredbe v zvezi s sposobnostjo institucij za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo bi bilo treba dosledno uporabiti skupaj z določbami iz navedenih zakonodajnih aktov in Direktive 2013/36/EU¹⁵.

- (3) Odsotnost usklajenih pravil v državah članicah, ki sodelujejo v enotnem mehanizmu za reševanje (EMR), v zvezi z izvajanjem standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub bi povzročila dodatne stroške in pravno negotovost za institucije, čezmejnimi institucijam pa bi otežila uporabo instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov. Poleg tega povzroča izkrivljanje konkurence na notranjem trgu, saj se lahko stroški, ki jih imajo institucije za izpolnitev veljavnih zahtev in standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub, v posameznih sodelujočih državah članicah precej razlikujejo. Zato je treba odpraviti navedene ovire za delovanje notranjega trga in preprečiti izkrivljanje konkurence, ki nastaja zaradi odsotnosti usklajenih pravil glede izvajanja standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub. Zato je ustrezna pravna podlaga za to uredbo člen 114 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU), kot se razlaga v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča Evropske unije.
- (4) V skladu s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub bi morala Uredba (EU) št. 806/2014 še naprej priznavati strategiji reševanja z eno vstopno točko oziroma več vstopnimi točkami. V okviru strategije z eno vstopno točko se reši samo en subjekt v skupini (običajno nadrejena družba), za druge subjekte v skupini (običajno podrejene družbe) pa se postopek reševanja ne začne, temveč se njihove izgube in potrebe po dokapitalizaciji prenesejo na subjekt, ki ga je treba rešiti. V okviru strategije z več vstopnimi točkami se lahko reši več subjektov v skupini. Pomembno je, da se jasno opredelijo subjekti, ki jih je treba rešiti („subjekti v postopku reševanja“), in njihove podrejene družbe („skupine v postopku reševanja“), da se učinkovito uporabi zaželeni strategiji reševanja. Poleg tega je navedena opredelitev pomembna tudi za to, da se

¹² Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).

¹³ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

¹⁴ Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL L 225, 30.7.2014, str. 1).

¹⁵ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

določi raven uporabe pravil v zvezi s sposobnostjo pokrivanja izgub in dokapitalizacije, ki jih morajo upoštevati finančna podjetja. Zato je treba uvesti pojma „subjekt v postopku reševanja“ in „skupina v postopku reševanja“ ter spremeniti Uredbo (EU) št. 806/2014 v zvezi z načrti za reševanje skupine, da bi se od enotnega odbora za reševanje (v nadaljnjem besedilu: odbor) izrecno zahtevalo, da znotraj skupine opredeli subjekte v postopku reševanja in skupine v postopku reševanja ter ustrezno upošteva posledice vsakega načrtovanega ukrepa za reševanje v skupini, da se zagotovi učinkovito reševanje skupine.

- (5) Odbor bi moral zagotoviti, da imajo institucije ustrezno sposobnost pokrivanja izgub in dokapitalizacije, da zagotovijo nemoteno in hitro pokrivanje izgub in dokapitalizacijo pri reševanju s čim manjšim učinkom na finančno stabilnost in davkoplačevalce. To bi bilo treba doseči tako, da institucije izpolnijo posebno minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti, kot je določena v Uredbi (EU) št. 806/2014.
- (6) Da bi se imenovalci za merjenje sposobnosti institucij za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo uskladili s tistimi iz standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub, bi bilo treba minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti izraziti kot odstotek zneska skupne izpostavljenosti zadevne institucije tveganju in njene mere izpostavljenosti količnika finančnega vzvoda.
- (7) Merila primernosti obveznosti za minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti bi morala biti usklajena z merili iz Uredbe (EU) št. 575/2013 za minimalno zahtevo glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub v skladu z dopolnilnimi prilagoditvami in zahtevami iz te uredbe. Zlasti bi morali biti nekateri dolžniški instrumenti z vgrajeno komponento izvedenega finančnega instrumenta, kot so nekateri strukturirani vrednostni papirji, primerni za izpolnitev minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, če imajo fiksni znesek glavnice, izplačljiv ob zapadlosti, z izvedenim finančnim instrumentom pa je povezan samo dodaten donos, ki je odvisen od donosnosti referenčnega sredstva. Glede na njihov fiksni znesek glavnice bi morali imeti navedeni instrumenti visoko sposobnost pokrivanja izgub in bi se moralo biti enostavno uporabiti za reševanje s sredstvi upnikov v primeru reševanja.
- (8) Obveznosti za izpolnitev minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti načeloma vključujejo vse obveznosti, ki izhajajo iz terjatev nezavarovanih in neprednostnih upnikov (nepodrejene obveznosti), razen če ne izpolnjujejo posebnih meril primernosti iz te uredbe. Da bi z učinkovito uporabo instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov izboljšali rešljivost institucij, bi moral imeti odbor možnost, da zahteva, naj se posebna zahteva za podjetja izpolni s podrejenimi obveznostmi, zlasti kadar je jasno, da bodo upniki, katerih sredstva se uporabijo za reševanje, pri tem verjetno utrpeli izgube, ki presegajo njihove morebitne izgube v primeru insolventnosti. Zahteva po izpolnitvi minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti s podrejenimi obveznostmi bi se morala uporabljati samo do ravni, potrebne za preprečitev, da bi izgube upnikov pri reševanju presegale izgube, ki bi jih utrpeli v primeru insolventnosti. Vsakršna podrejenost dolžniških instrumentov, ki jo zahteva odbor v zvezi z minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti, ne bi smela posegati v možnost, da se minimalna zahteva glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub delno izpolni z nepodrejenimi dolžniškimi instrumenti v skladu z

Uredbo (EU) št. 575/2013, kot je dovoljeno s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub.

- (9) Minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti bi morala institucijam omogočiti, da pokrijejo izgube, ki naj bi po pričakovanih nastale pri reševanju, in dokapitalizirajo institucijo po postopku reševanja. Odbor bi moral na podlagi strategije reševanja, ki jo izbere, ustrezno utemeljiti naloženo raven minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, zlasti v zvezi s potrebo po in ravno zahteve iz člena 104a Direktive 2013/36/EU pri znesku za dokapitalizacijo. Navedeno raven kot tako bi morala sestavljati vsota zneskov izgub, pričakovanih pri reševanju, ki ustrezajo kapitalskim zahtevam institucije, in zneska za dokapitalizacijo, s katerim lahko institucija po reševanju izpolni lastne kapitalske zahteve, potrebne za pridobitev dovoljenja, da lahko opravlja svoje dejavnosti v skladu z izbrano strategijo reševanja. Minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti bi se morala izraziti kot odstotek skupne izpostavljenosti tveganju in mer za izračun količnika finančnega vzvoda, institucije pa bi morale sočasno izpolniti ravni, ki izhajata iz teh dveh meritev. Odbor bi moral imeti možnost, da v ustrezno utemeljenih primerih prilagodi zneske za dokapitalizacijo, da se ustrezno izrazijo tudi povečana tveganja, ki vplivajo na rešljivost, ki izhaja iz poslovnega modela, profila financiranja in splošnega profila tveganja skupine v postopku reševanja ter zato v teh omejenih okoliščinah zahteva, da se zneski za dokapitalizacijo iz prvega pododstavka člena 12d(3) in (4) presežejo.
- (10) Odbor bi moral za izboljšanje rešljivosti institucij imeti možnost, da poleg minimalne zahteve glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub iz Uredbe (EU) št. 575/2013 GSPI naloži še posebno minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti. Navedena posebna minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti za institucije se lahko naloži samo, kadar minimalna zahteva glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub ne zadostuje za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo GSPI v skladu z izbrano strategijo reševanja.
- (11) Odbor bi moral pri določitvi ravni minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti upoštevati stopnjo systemskega pomena institucije in morebitni negativni vpliv njenega propada na finančno stabilnost. Upoštevati bi moral potrebo po enakih konkurenčnih pogojih za GSPI in druge primerljive institucije, ki so systemsko pomembne v sodelujočih državah članicah. Zato se minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti za institucije, ki niso opredeljene kot GSPI, vendar imajo v sodelujočih državah članicah primerljiv systemski pomen kot GSPI, ne bi smela nesorazmerno razlikovati od ravni in sestave minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, ki se na splošno določita za GSPI.
- (12) Podobno kot pooblastila, podeljena pristojnim organom v skladu z Direktivo 2013/36/EU, bi bilo treba tudi odboru dovoliti, da naloži višje ravni minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, ob tem pa na bolj prožen način obravnava morebitne kršitve navedenih ravni, zlasti z zmanjšanjem samodejnih učinkov navedenih kršitev v obliki omejitev maksimalnih zneskov za razdelitev (MDA). Odbor bi moral imeti možnost, da institucijam da navodila, naj zagotovijo dodatne zneske za pokritje izgub pri reševanju, ki presegajo raven kapitalskih zahtev, določeno v Uredbi (EU) št. 575/2013 in Direktivi 2013/36/EU, in/ali zagotovijo zadostno zaupanje trgov v institucijo po reševanju. Da bi se zagotovila usklajenost z Direktivo 2013/36/EU, se lahko navodila za pokritje dodatnih izgub dajo samo, kadar pristojni nadzorni organi v skladu z Direktivo 2013/36/EU zahtevajo „navodila glede

kapitala“ in ne bi smela presegati zahtevane ravni iz navedenih navodil. Kar zadeva znesek za dokapitalizacijo, bi morala zahtevana raven iz navodil za zagotovitev zaupanja trga instituciji omogočiti, da še naprej ustrezno obdobje izpolnjuje pogoje za pridobitev dovoljenja, tudi s tem, da lahko pokrije stroške v zvezi s prestrukturiranjem svojih dejavnosti po reševanju. Blažilnik za zaupanje trga ne bi smel presegati zahteve po skupnem blažilniku iz Direktive 2013/36/EU, razen če ni potrebna višja raven za zagotovitev, da subjekt po reševanju še naprej ustrezno obdobje izpolnjuje pogoje za pridobitev dovoljenja. Odbor bi moral imeti možnost, da zahteva povečanje zneska minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, kadar subjekt redno ne zagotavlja dodatnega kapitala in upravičenih obveznosti, pričakovanih v skladu z navodili, da se pokrije znesek iz navodil. Odbor bi moral pri ugotavljanju, ali je neizpolnjevanje navodil redno, upoštevati poročanje subjekta o minimalni zahtevi za kapital in upravičene obveznosti, ki se zahteva z Direktivo 2014/59/EU.

- (13) V skladu z Uredbo (EU) št. 575/2013 bi se morala minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti uporabljati za institucije, opredeljene kot subjekti v postopku reševanja, samo na konsolidirani ravni skupine v postopku reševanja. To pomeni, da bi se moralo od subjektov v postopku reševanja zahtevati, da izdajo instrumente in postavke, primerne za izpolnitev minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, zunanjim tretjim upnikom, ki bi se uporabili za reševanje s sredstvi upnikov v primeru reševanja subjekta v postopku reševanja.
- (14) Institucije, ki niso subjekti v postopku reševanja, bi morale izpolniti posebno zahtevo za podjetja na posamični podlagi. Potrebe navedenih institucij po pokrivanju izgub in dokapitalizaciji bi načeloma morali zagotoviti njihovi subjekti v postopku reševanja, in sicer s pridobitvijo upravičenih obveznosti, ki jih izdajo navedene institucije, ter njihovim odpisom ali konverzijo v lastniške instrumente v trenutku, ko poslovanje navedenih institucij ni več uspešno. Kot taka bi se morala minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti za institucije, ki niso subjekti v postopku reševanja, uporabljati skupaj in skladno z zahtevami za subjekte v postopku reševanja. S tem bi se moralo odboru omogočiti, da reši skupino v postopku reševanja, ne da bi začel postopek reševanja za nekatere izmed njenih podrejenih subjektov, in tako prepreči morebitne motnje na trgu. S soglasjem odbora bi moralo biti mogoče, da se izdajanje upravičenih obveznosti subjektom v postopku reševanja nadomesti z zavarovanimi jamstvi med subjektom v postopku reševanja in njegovimi podrejenimi družbami, pri čemer se lahko ta sprožijo, ko so izpolnjeni časovni pogoji, enakovredni časovnim pogojem, pod katerimi se lahko upravičene obveznosti odpišejo ali konvertirajo. Zavarovanje s premoženjem, ki se uporabi za jamstvo, bi moralo biti visoko likvidno ter imeti minimalno tržno in kreditno tveganje. Odbor bi moral imeti še možnost, da v celoti opusti uporabo minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti v zvezi z institucijami, ki niso subjekti v postopku reševanja, če imajo subjekt v postopku reševanja in njegove podrejene družbe sedež v isti sodelujoči državi članici.
- (15) Uporaba minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti v zvezi z institucijami, ki niso subjekti v postopku reševanja, bi morala ustrezati izbrani strategiji reševanja. Zlasti ne bi smela spremeniti lastniškega razmerja med institucijami in njihovo skupino v postopku reševanja po dokapitalizaciji navedenih institucij.
- (16) Morebitne kršitve minimalne zahteve glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub in minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti bi morali ustrezno obravnavati

in odpraviti pristojni organi, organi za reševanje in odbor. Ker bi lahko kršitev navedenih zahtev lahko pomenila oviro za rešljivost institucije ali skupine, bi bilo treba skrajšati sedanje postopke za odpravo ovir za rešljivost, da bi se pospešeno obravnavale vse kršitve navedenih zahtev. Poleg tega bi moral imeti odbor možnost, da od institucij zahteva, naj spremenijo profile zapadlosti upravičenih instrumentov in postavk ter pripravijo in izvedejo načrte za ponovno vzpostavitev ravni navedenih zahtev.

- (17) Ta uredba je usklajena s temeljnimi pravicami in upošteva načela, ki so priznana zlasti v Listini, predvsem lastninsko pravico in svobodo gospodarske pobude, uporabljati pa jo je treba v skladu z navedenimi pravicami in načeli.
- (18) Ker ciljev te uredbe, tj. določitve enotnih pravil za okvir Unije za sanacijo in reševanje, države članice ne morejo zadovoljivo doseči in ker se ti cilji zaradi obsega ukrepa lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme to uredbo v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev.
- (19) Da bi se zagotovilo dovolj časa za uporabo te uredbe, bi jo bilo treba začeti uporabljati [18 mesecev po začetku njene veljavnosti] –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

- 1. Spremembe Uredbe (EU) št. 806/2014 Člen 3(1) se spremeni:

- (a) vstavijo se naslednje točke:

„(24a) ‚subjekt v postopku reševanja‘ pomeni subjekt s sedežem v Uniji, ki ga odbor v skladu s členom 8 opredeli kot subjekt, v zvezi s katerim je v načrtu reševanja določen ukrep za reševanje;

(24b) ‚skupina v postopku reševanja‘ pomeni skupino subjektov, ki jo opredeli odbor v skladu s členom 8 ter jo sestavljajo subjekt v postopku reševanja in njegove podrejene družbe, ki same niso subjekti v postopku reševanja, in niso podrejene družbe drugega subjekta v postopku reševanja“;

- (b) v točki (49) se pojem „upravičene obveznosti“ nadomesti s pojmom „obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov“;

vstavi se naslednja točka (49a):

„(49 a) ‚upravičene obveznosti‘ pomeni obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov in izpolnjujejo pogoje iz člena 12c ali točke (a) člena 12h(3);“.

- 2. V členu 7 se točka (d) odstavka 3 nadomesti z naslednjim:

„(d) „(d) določanje ravni minimalnih zahtev za kapital in upravičene obveznosti v skladu s členi 12 do 12k;“.

3. Člen 8 se spremeni:

(a) odstavek 5 se nadomesti z naslednjim:

„5. V načrtu reševanja so določene možnosti za uporabo instrumentov za reševanje in za izvajanje pooblastil za reševanje iz te uredbe za subjekte iz odstavka 1.“;

(b) prvi in drugi pododstavek odstavka 6 se nadomestita z naslednjim:

„V načrtu reševanja so določeni ukrepi za reševanje, ki jih lahko sprejme odbor, če subjekt iz odstavka 1 izpolnjuje pogoje za reševanje.

Informacije iz točke (a) odstavka 9 se razkrijejo zadevnemu subjektu.“;

(c) točka (p) odstavka 9 se nadomesti z naslednjim:

„(p) minimalne zahteve za kapital in podrejene instrumente v skladu s členom 12c in rok za doseg te ravni, kadar je to ustrezno;“;

(d) odstavek 10 se nadomesti z naslednjim:

„10. Načrti reševanja skupine vključujejo načrt reševanja skupine iz odstavka 1, ki jo vodi nadrejena družba v Uniji s sedežem v sodelujoči državi članici, v njih pa se opredelijo ukrepi za reševanje:

(a) nadrejene družbe v Uniji;

(b) podrejenih družb, ki so del skupine in imajo sedež v Uniji;

(c) subjektov iz člena 2(b) ter

(d) v skladu s členom 33, podrejenih družb, ki so del skupine in imajo sedež zunaj Unije.

V skladu z ukrepi iz prvega pododstavka se v načrtu reševanja za vsako skupino opredelijo:

(a) subjekti v postopku reševanja;

(b) skupine v postopku reševanja.“;

(e) točki (a) in (b) odstavka 11 se nadomestita z naslednjim:

„(a) so določeni predvideni ukrepi za reševanje, ki jih je treba sprejeti za subjekt v postopku reševanja v scenarijih iz odstavka 6, ter posledice takih ukrepov v zvezi z drugimi subjekti v skupini, nadrejeno družbo in podrejenimi institucijami iz odstavka 1;

(a1) kadar skupina iz odstavka 1 vključuje več kot eno skupino v postopku reševanja, so določeni predvideni ukrepi za reševanje v zvezi s subjekti v postopku reševanja iz vsake skupine v postopku reševanja ter posledice takih ukrepov za:

(i) druge subjekte v skupini, ki pripadajo isti skupini v postopku reševanja;

(ii) druge skupine v postopku reševanja;

(b) je preučeno, v kakšnem obsegu bi se lahko instrumenti in pooblastila za reševanje usklajeno uporabljali in izvajali za subjekte v postopku reševanja s sedežem v Uniji, vključno z ukrepi za olajšanje nakupa skupine kot celote ali ločenih poslovnih področij ali dejavnosti, ki jih izvaja več subjektov v skupini, ali posameznih subjektov v skupini ali skupin v postopku reševanja s strani tretje osebe, ter so opredeljene vsakršne morebitne ovire za usklajeno reševanje;“.

4. Člen 10 se spremeni:

(a) odstavek 4 se nadomesti z naslednjim:

„4. Skupina velja za rešljivo, če je izvedljivo in verjetno, da odbor likvidira subjekte v skupini v okviru običajnih insolvenčnih postopkov ali jih reši z uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje v zvezi s subjekti v postopku reševanja, pri čemer v čim večji meri prepreči resnejše škodljive posledice za finančne sisteme držav članic, v katerih imajo subjekti v skupini sedež, ali drugih držav članic ali Unije, tudi v primeru širše finančne nestabilnosti ali sistemskih dogodkov, ter z namenom zagotovitve kontinuitete opravljanja kritičnih funkcij pri navedenih subjektih v skupini, kadar jih je mogoče preprosto in pravočasno ali z drugimi sredstvi ločiti.

Če skupina velja za nerešljivo, odbor o tem pravočasno obvesti EBA.

Kadar skupino sestavlja več kot ena skupina v postopku reševanja, odbor v skladu s tem členom oceni rešljivost vsake skupine v postopku reševanja.

Ocena iz prvega pododstavka se opravi poleg ocene rešljivosti celotne skupine.“;

(b) odstavku 7 se doda naslednji pododstavek:

„Kadar je ovira za rešljivost subjekta ali skupine posledica stanja iz člena 141a(2) Direktive 2013/36/EU, odbor nadrejeno družbo v Uniji obvesti o svoji oceni navedene ovire.“;

(c) odstavku 9 se doda naslednji pododstavek:

„Kadar je ovira za rešljivost posledica stanja iz člena 141a(2) Direktive 2013/36/EU, nadrejena družba v Uniji v dveh tednih od datuma prejema obvestila v skladu z odstavkom 7 odboru predlaga možne ukrepe za obravnavo ali odpravo ovir, opredeljenih v skladu s prvim pododstavkom.“;

(d) v točkah (i) in (j) odstavka 11 se izraz „člena 12“ nadomesti z izrazom „členov 12g in 12h“;

(e) v odstavku 11 se dodajo naslednje točke:

„(k) zahtevajo od subjekta, da predloži načrt za ponovno vzpostavitev skladnosti s členoma 12g in 12h ter zahtevo iz člena 128(6) Direktive 2013/36/EU;

(l) zahtevajo od subjekta, da spremeni profil zapadlosti postavk iz člena 12c ter točk (a) in (b) člena 12h(3), da zagotovi neprekinjeno skladnost s členom 12g oziroma členom 12h.“.

5. Člen 12 Uredbe (EU) št. 806/2014 se nadomesti z naslednjimi členi:

„Člen 12

Določitev minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti

1. Odbor po posvetovanju s pristojnimi organi, vključno z ECB, določi minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti iz členov 12a do 12i, ob upoštevanju pooblastil za odpis in konverzijo, ki jo morajo subjekti in skupine iz člena 7(2) ter subjekti in skupine iz člena 7(4)(b) in (5), kadar so izpolnjeni pogoji za uporabo teh odstavkov, vedno izpolnjevati.
2. Pri pripravi načrtov reševanja v skladu s členom 9 nacionalni organi za reševanje po posvetovanju s pristojnimi organi določijo minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti iz členov 12a do 12i, ob upoštevanju pooblastil za odpis in konverzijo, ki jo morajo subjekti iz člena 7(3) vedno izpolnjevati. V zvezi s tem se uporablja postopek iz člena 31.
3. Odbor opravi vsako določitev iz odstavka 1 vzporedno s pripravo in vzdrževanjem načrtov reševanja v skladu s členom 8.
4. Odbor določeno zahtevo naslovi na nacionalne organe za reševanje. Nacionalni organi za reševanje izvajajo navodila odbora v skladu s členom 29. Odbor zahteva, da nacionalni organi za reševanje preverijo in zagotovijo, da institucije in nadrejene družbe vzdržujejo minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti iz odstavka 1 tega člena.
5. Odbor obvesti ECB in EBA o minimalni zahtevi za kapital in upravičene obveznosti, ki jo je določil za vsako posamezno institucijo in nadrejeno družbo v skladu z odstavkom 1.
6. Odbor izda smernice in na nacionalne organe za reševanje naslovi navodila v zvezi s posebnimi subjekti ali skupinami, da zagotovi učinkovito in usklajeno uporabo tega člena.“.

Člen 12a

Uporaba in izračun minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti

1. Odbor in nacionalni organi za reševanje zagotovijo, da subjekti iz člena 12(1) in (2) vedno izpolnjujejo minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti v skladu s členi 12a do 12i.
2. Ta zahteva iz odstavka 1 se izračuna kot znesek kapitala in upravičenih obveznosti v skladu s členom 12d(3) ali (4), kot je ustrezno, ter se izrazi kot odstotni delež:
 - (a) zneska skupne izpostavljenosti zadevnega subjekta iz odstavka 1 tveganju, ki se izračuna v skladu s členom 92(3) Uredbe (EU) št. 575/2013; ter
 - (b) mere izpostavljenosti količnika finančnega vzvoda za zadevni subjekt iz odstavka 1, ki se izračuna v skladu s členom 429(3) Uredbe (EU) št. 575/2013.

Člen 12b

Izvzetje iz minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti

1. Ne glede na člen 12a odbor izvzame iz zahteve iz člena 12a(1) hipotekarne kreditne institucije, ki se financirajo s kritimi obveznicami in ki v skladu z nacionalnim pravom ne smejo sprejemati vlog, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:
 - (a) navedene institucije prenehajo po nacionalnih insolvenčnih postopkih ali drugih postopkih, ki se izvajajo v skladu s členom 38, 40 ali 42 Direktive 2014/59/EU in so zasnovani za te institucije, ter
 - (b) takšni nacionalni insolvenčni postopki ali drugi postopki zagotovijo, da upniki navedenih institucij, vključno z imetniki kritih obveznic, kadar je ustrezno, prevzamejo izgube na način, ki ustreza ciljem reševanja.
2. Institucije, ki so izvzete iz zahteve iz člena 12(1), niso del konsolidacije iz člena 12g(1).

Člen 12c

Upravičene obveznosti za subjekte v postopku reševanja

1. Upravičene obveznosti se v znesek kapitala in upravičenih obveznosti subjektov v postopku reševanja vključijo le, kadar izpolnjujejo pogoje iz člena 72a(2), razen točke (d) člena 72b(2) Uredbe (EU) št. 575/2013.
2. Z odstopanjem od točke (l) člena 72a(2) Uredbe (EU) št. 575/2013 se obveznosti, ki izhajajo iz dolžniških instrumentov z značilnostmi izvedenih finančnih instrumentov, kot so strukturirani vrednostni papirji, v znesek kapitala in upravičenih obveznosti vključijo samo, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:
 - (a) določeni znesek obveznosti, ki izhaja iz dolžniškega instrumenta, je v času izdaje znan vnaprej, je fiksni in nanj ne vpliva značilnost izvedenih finančnih instrumentov;

- (b) za dolžniški instrument, vključno z njegovo značilnostjo izvedenih finančnih instrumentov, ne velja sporazum o pobotu, za njegovo vrednotenje pa se ne uporablja člen 49(3).
 - (c) V znesek kapitala in upravičene obveznosti se vključi samo tisti del obveznosti iz prvega pododstavka, ki ustreza znesku iz točke (a) prvega pododstavka.
- 3. Odbor se lahko na svojo pobudo po posvetovanju z nacionalnim organom za reševanje ali na predlog nacionalnega organa za reševanje odloči, da subjekti v postopku reševanja izpolnjujejo obveznost iz člena 12g z instrumenti, ki izpolnjujejo vse pogoje iz člena 72a Uredbe (EU) št. 575/2013, za zagotovitev, da se lahko subjekt v postopku reševanja reši na primeren način v skladu s cilji reševanja.

Odločitev odbora iz tega odstavka se obrazloži na podlagi naslednjih elementov:

- (a) nepodrejene obveznosti iz odstavkov (1) in (2) imajo v nacionalnem prednostnem vrstnem redu upnikov v okviru insolventnosti enak položaj kot nekatere obveznosti, ki so v skladu s členom 44(2) ali členom 44(3) Direktive 2014/59/EU izključene iz uporabe pooblastil za odpis ali konverzijo;
- (b) zaradi načrtovane uporabe pooblastil za odpis ali konverzijo v zvezi z nepodrejenimi obveznostmi, ki niso izključene iz uporabe pooblastil za odpis ali konverzijo v skladu s členom 44(2) ali členom 44(3) Direktive 2014/59/EU, upniki s terjatvami, nastalimi zaradi navedenih obveznosti, utrpijo večje izgube, kot bi jih v primeru prenehanja po običajnih insolvenčnih postopkih;
- (c) znesek podrejenih obveznosti ne presega zneska, potrebnega za zagotovitev, da upniki iz točke (b) ne utrpijo večjih izgub od tistih, ki bi jih utrpeli v primeru prenehanja po običajnih insolvenčnih postopkih.

Člen 12d

Določitev minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti

- 1. Odbor po posvetovanju s pristojnimi organi, vključno z ECB, določi zahtevo iz člena 12a(1) za vsak subjekt na podlagi naslednjih meril:
 - (a) potrebe po zagotovitvi, da se lahko subjekt v postopku reševanja reši z uporabo instrumentov za reševanje, vključno z instrumentom za reševanje s sredstvi upnikov, če je to primerno, na način, ki zagotavlja izpolnitev ciljev reševanja;
 - (b) potrebe, da se v ustreznih primerih zagotovi, da imajo subjekt v postopku reševanja in njegove podrejene družbe, ki so institucije in niso subjekti v postopku reševanja, zadostne upravičene obveznosti za zagotovitev, da bi se lahko v primeru uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov oziroma pooblastil za odpis in konverzijo v zvezi z njimi pokrile izgube,

kapitalske zahteve ali po potrebi količnik finančnega vzvoda v obliki navadnega lastniškega temeljnega kapitala zadevnih subjektov pa bi se ponovno vrnil na potrebno raven, ki navedenim subjektom omogoča nadaljnje izpolnjevanje pogojev za pridobitev dovoljenja in nadaljnje izvajanje dejavnosti, za katere imajo dovoljenje v skladu z Direktivo 2013/36/EU ali Direktivo 2014/65/EU;

- (c) potrebe po zagotovitvi, da ima subjekt v postopku reševanja, če je v načrtu reševanja predvideno, da se lahko določeni razredi upravičenih obveznosti v skladu s členom 27(5) izključijo iz reševanja s sredstvi upnikov ali v okviru delnega prenosa v celoti prenesejo na prejemnika, zadostne druge upravičene obveznosti za zagotovitev, da bi se lahko pokrile izgube, kapitalske zahteve ali po potrebi količnik finančnega vzvoda v obliki navadnega lastniškega temeljnega kapitala subjekta v postopku reševanja pa ponovno vrnil na potrebno raven, ki bi zadevnemu subjektu omogočala nadaljnje izpolnjevanje pogojev za pridobitev dovoljenja in nadaljnje izvajanje dejavnosti, za katere ima dovoljenje v skladu z Direktivo 2013/36/EU ali Direktivo 2014/65/EU;
- (d) velikosti, poslovnega modela, modela financiranja in profila tveganja subjekta;
- (e) obsega, v katerem bi lahko sistem jamstva za vloge prispeval k financiranju reševanja v skladu s členom 79;
- (f) obsega negativnih učinkov propada zadevnega subjekta na finančno stabilnost, tudi na podlagi širjenja negativnih učinkov na druge institucije ali subjekte zaradi medsebojne povezanosti subjekta z drugimi institucijami ali subjekti ali preostalim finančnim sistemom.

2. Kadar je v načrtu reševanja določeno, da je treba sprejeti ukrep za reševanje ali uporabiti pooblastila za odpis in konverzijo, je zahteva iz člena 12a(1) enaka znesku, ki zadostuje za zagotovitev naslednjega:

- (a) izgube, za katere se lahko pričakuje, da jih bo utrpel subjekt, se v celoti pokrijejo („pokrivanje izgub“);
- (b) subjekt ali njegove podrejene družbe, ki so institucije in niso subjekti v postopku reševanja, se dokapitalizirajo do ravni, potrebne za to, da lahko še naprej izpolnjujejo pogoje za pridobitev dovoljenja in izvajajo dejavnosti, za katere imajo dovoljenje v skladu z Direktivo 2013/36/EU, Direktivo 2014/65/EU ali enakovredno zakonodajo („dokapitalizacija“).

Kadar je v načrtu reševanja določeno, da subjekt preneha po običajnem insolvenčnem postopku, zahteva iz člena 12a(1) za navedeni subjekt ne presega zneska, ki zadostuje za pokritje izgub v skladu s točko (a) prvega pododstavka.

3. Brez poseganja v zadnji pododstavek znesek iz odstavka 2 za subjekte v postopku reševanja ne presega višjega od naslednjih zneskov:

- (a) vsote:

(i) zneska izgub, ki jih je morda treba pokriti pri reševanju, pri čemer ta znesek ustreza zahtevam iz člena 92(1)(a), (b) in (c) Uredbe (EU) št. 575/2013 ter člena 104a Direktive 2013/36/EU, ki veljajo za subjekt v postopku reševanja na subkonsolidirani ravni skupine v postopku reševanja;

(ii) zneska za dokapitalizacijo, s katerim lahko skupina v postopku reševanja po reševanju znova vzpostavi svoj količnik skupnega kapitala iz člena 92(1)(c) Uredbe (EU) št. 575/2013 in zahtevo iz člena 104a Direktive 2013/36/EU, ki velja zanj, na subkonsolidirani ravni skupine v postopku reševanja v skladu z ukrepi za reševanje, predvidenimi v načrtu reševanja;

(b) vsote:

(i) zneska izgub, ki jih je treba pokriti pri reševanju, pri čemer ta znesek ustreza zahtevi za subjekt v postopku reševanja glede količnika finančnega vzvoda iz člena 92(1)(d) Uredbe (EU) št. 575/2013 na subkonsolidirani ravni skupine v postopku reševanja ter

(ii) zneska za dokapitalizacijo, s katerim lahko skupina v postopku reševanja po reševanju znova vzpostavi količnik finančnega vzvoda iz člena 92(1)(d) Uredbe (EU) št. 575/2013 na subkonsolidirani ravni skupine v postopku reševanja v skladu z ukrepi za reševanje, predvidenimi v načrtu reševanja.

Za namen točke (a) člena 12a(2) se zahteva iz člena 12a(1) izrazi kot znesek, izračunan v skladu s točko (a), deljen z zneskom skupne izpostavljenosti tveganju.

Za namen točke (b) člena 12a(2) se zahteva iz člena 12a(1) izrazi kot znesek, izračunan v skladu s točko (b), deljen z mero izpostavljenosti količnika finančnega vzvoda.

Odbor določi zneske za dokapitalizacijo iz prejšnjih pododstavkov v skladu z ukrepi za reševanje, predvidenimi v načrtu reševanja, ter lahko navedene zneske prilagodi, da ustrezno odražajo tveganja, ki vplivajo na rešljivost in ki izhajajo iz poslovnega modela, profila financiranja in splošnega profila tveganja skupine v postopku reševanja.

4. Brez poseganja v zadnji pododstavek znesek iz odstavka 2 za subjekte, ki sami niso subjekti v postopku reševanja, ne presega nobenega od naslednjih zneskov:

(a) vsote:

(i) zneska izgub, ki jih je treba pokriti pri reševanju, pri čemer ta znesek ustreza zahtevam iz člena 92(1)(a), (b) in (c) Uredbe (EU) št. 575/2013 ter člena 104a Direktive 2013/36/EU, ki veljajo za subjekt, ter

(ii) zneska za dokapitalizacijo, s katerim lahko subjekt znova vzpostavi svoj količnik skupnega kapitala iz člena 92(1)(c) Uredbe (EU) št. 575/2013 in zahtevo iz člena 104a Direktive 2013/36/EU, ki velja zanj, v skladu z načrtom reševanja, ali

(b) vsote:

(i) zneska izgub, ki jih je treba pokriti pri reševanju, pri čemer ta znesek ustreza zahtevi za subjekt po količniku finančnega vzvoda iz člena 92(1)(d) Uredbe (EU) št. 575/2013, ter

(ii) zneska za dokapitalizacijo, ki subjektu omogoča, da znova vzpostavi svoj količnik finančnega vzvoda iz člena 92(1)(d) Uredbe (EU) št. 575/2013 v skladu z načrtom reševanja.

Za namen točke (a) člena 12a(2) se zahteva iz člena 12a(1) izrazi v odstotkih kot znesek, izračunan v skladu s točko (a), deljen z zneskom skupne izpostavljenosti tveganju.

Za namen točke (b) člena 12a(2) se zahteva iz člena 12a(1) izrazi v odstotkih kot znesek, izračunan v skladu s točko (b), deljen z mero izpostavljenosti količnika finančnega vzvoda.

Odbor določi zneska za dokapitalizacijo iz tega odstavka v skladu z ukrepi za reševanje, predvidenimi v načrtu reševanja, ter lahko navedena zneska prilagodi, da ustrezno odražata tveganja, ki vplivajo na potrebe po dokapitalizaciji, ki izhajajo iz poslovnega modela, profila financiranja in splošnega profila tveganja subjekta.

5. Kadar odbor pričakuje, da se lahko določeni razredi upravičenih obveznosti v skladu s členom 27(5) izključijo iz reševanja s sredstvi upnikov ali v okviru delnega prenosa v celoti prenesejo na prejemnika, zahteva iz člena 12a(1) ne presega zneska, ki zadostuje za:

(a) pokritje zneska izključenih obveznosti, opredeljenih v skladu s členom 27(5);

(b) zagotovitev izpolnitve pogojev iz odstavka 2.

6. Odločitev odbora, da določi minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti v skladu s tem členom, se obrazloži in vključuje celovito oceno elementov iz odstavkov 2 do 5, zlasti v zvezi s potrebo in ravno zahtevo iz člena 104a Direktive 2013/36/EU pri znesku za dokapitalizacijo.

7. Za namene odstavkov 3 in 4 se kapitalske zahteve razumejo v skladu s tem, kako pristojni organ izvaja prehodne določbe, določene v poglavjih 1, 2 in 4 naslova I dela 10 Uredbe (EU) št. 575/2013 in v določbah nacionalne zakonodaje za izvajanje možnosti, ki jih pristojnim organom daje navedena uredba.

8. Odbor lahko zniža zahtevo iz člena 12a(1), da upošteva znesek, ki ga bo k financiranju preferenčne strategije reševanja predvidoma prispeval sistem jamstva za vloge v skladu s členom 109 Direktive 2014/59/EU.

Velikost takšnega znižanja temelji na verodostojni oceni potencialnega prispevka iz sistema jamstva za vloge in (je) vsaj:

(a) manj kot preudarna ocena potencialnih izgub, ki bi jih moral prevzeti sistem jamstva za vloge, če bi institucija prenehala po običajnih insolvenčnih postopkih, ob

upoštevanju prednostne obravnave sistema jamstva za vloge v skladu s členom 108 Direktive 2014/59/EU;

(b) manj kot omejitev prispevkov sistema jamstva za vloge iz drugega pododstavka člena 109(5) Direktive 2014/59/EU;

(c) upošteva splošno tveganje izčrpanja razpoložljivih finančnih sredstev iz sistema jamstva za vloge zaradi prispevanja k več propadom ali reševanjem bank ter

(d) skladna z drugimi ustreznimi določbami nacionalne zakonodaje ter nalogami in odgovornostmi organa, ki je odgovoren za sistem jamstva za vloge;

odbor po posvetovanju z organom, ki je odgovoren za sistem jamstva za vloge, evidentira svoj pristop v zvezi z oceno splošnega tveganja izčrpanja razpoložljivih finančnih sredstev iz sistema jamstva za vloge in uporabi ustrezna znižanja v skladu s pododstavkom 1, če navedeno tveganje ni pretirano.

Člen 12e

Določitev zahteve za subjekte, ki so GSPI

1. Za subjekt v postopku reševanja, ki je GSPI ali del GSPI, minimalna zahteva za kapital in upravičene obveznosti zajema naslednje:
 - (a) zahtevo iz člena 92a Uredbe (EU) št. 575/2013 in
 - (b) vsako dodatno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti, ki jo določi organ za reševanje posebej za subjekt v skladu z odstavkom 2 ter se izpolni z obveznostmi, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 12c.
2. Odbor lahko naloži dodatno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti iz točke (b) odstavka 1 samo:
 - (a) kadar zahteva iz točke (a) odstavka 1 ne zadostuje za izpolnitev pogojev iz člena 12d ter
 - (b) kolikor znesek zahtevanega kapitala in upravičenih obveznosti ne presega ravni, potrebne za izpolnitev pogojev iz člena 12d.
3. Odločitev odbora, da naloži dodatno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti na podlagi točke (b) odstavka 1, se obrazloži in vključuje celovito oceno elementov iz odstavka 2.

Člen 12f

Navodila za minimalno zahtevo za kapital in upravičene obveznosti

1. Odbor lahko da subjektu navodilo, naj zagotovi kapital in upravičene obveznosti, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 12c in člena 12h(3) ter presegajo ravni iz členov 12d in 12e za zneske, za:
 - (a) pokrivanje morebitnih dodatnih izgub subjekta poleg izgub, zajetih v členu 12d, in/ali

- (b) zagotovitev, da se v primeru reševanja ohrani zadostno zaupanje trga v subjekt z dodatnimi kapitalskimi instrumenti poleg zahteve iz točke (b) člena 12d(2) (‚blažilnik za zaupanje trga‘).

Navodilo se da in izračuna samo v zvezi z zahtevo iz člena 12a(1), ki se izračuna v skladu s točko (a) člena 12a(2).

2. Znesek iz navodil, danih v skladu s točko (a) odstavka 1, se lahko določi samo, kadar je pristojni organ že določil svoje navodilo v skladu s členom 104b Direktive 2013/36/EU, in ne presega ravni iz navedenega navodila.

Znesek iz navodil, danih v skladu s točko (b) odstavka 1, ne presega zneska zahteve po skupnem blažilniku iz točke (6) člena 128 Direktive 2013/36/EU z izjemo zahteve iz točke (a) navedene določbe, razen če je višja raven potrebna za zagotovitev, da subjekt po reševanju še naprej izpolnjuje pogoje za pridobitev dovoljenja za ustrezno obdobje, ki ni daljše od enega leta.

Organ za reševanje subjektu predloži razloge in celovito oceno za potrebo po in raven navodil, danih v skladu s tem členom.

3. Kadar subjekt redno ne zagotavlja dodatnega kapitala in upravičenih obveznosti, pričakovanih v skladu z navodili iz prvega odstavka, lahko odbor zahteva povečanje zneska zahteve iz člena 12d(2), da se izpolnijo navodila, dana v skladu s tem členom.
4. Za subjekt, ki ne zagotovi dodatnega kapitala in upravičenih obveznosti, kot se pričakuje v skladu z navodili iz prvega odstavka, ne veljajo omejitve iz člena 141 Direktive 2013/36/EU.

Člen 12g

Uporaba minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti v zvezi s subjekti v postopku reševanja

1. Subjekti v postopku reševanja izpolnijo zahteve iz členov 12d do 12f na konsolidirani podlagi na ravni skupine v postopku reševanja.
2. Odbor določi zahtevo iz člena 12a(1) za subjekt v postopku reševanja, ki ima sedež v sodelujoči državi članici, na konsolidirani ravni skupine v postopku reševanja po posvetovanju z organom za reševanje, pristojnim na ravni skupine, in konsolidacijskim nadzornikom ter na podlagi zahtev iz členov 12d do 12f ter glede na to, ali načrt reševanja predvideva ločeno reševanje podrejenih družb skupine v tretji državi.

Člen 12h

Uporaba zahteve v zvezi s subjekti, ki sami niso subjekti v postopku reševanja

1. Institucije, ki so podrejene družbe subjekta v postopku reševanja in same niso subjekti v postopku reševanja, izpolnijo zahteve iz členov 12d do 12f na posamični podlagi.

Odbor lahko po posvetovanju s pristojnimi organi, vključno z ECB, sklene, da bo zahtevo iz tega člena uporabil za subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) Direktive 2014/59/EU, ki je podrejena družba subjekta v postopku reševanja in sam ni subjekt v postopku reševanja.

2. Za zahtevo iz člena 12a(1), ki velja za subjekte iz prvega odstavka, veljajo naslednji pogoji:
 - (a) subjekt v postopku reševanja izpolnjuje konsolidirano zahtevo iz člena 12g;
 - (b) vsota vseh zahtev, ki veljajo za podrejene družbe skupine v postopku reševanja, se pokrije s konsolidirano zahtevo iz člena 12g in je ne presega, razen če to ni izključna posledica učinkov konsolidacije na ravni skupine v postopku reševanja v skladu s členom 12g(1);
 - (c) izpolnjuje merila primernosti iz odstavka 3;
 - (d) ne presega prispevka podrejene družbe h konsolidirani zahtevi iz člena 12g(1).
3. Zahteva iz člena 12a(1) se izpolni z enim ali več od naslednjega:
 - (a) z obveznostmi, ki:
 - (i) se izdajo subjektu v postopku reševanja in jih ta kupi;
 - (ii) izpolnjujejo merila primernosti iz člena 72a, razen točke (b) člena 72b(2) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (iii) se v običajnih insolvenčnih postopkih obravnavajo za obveznostmi, ki niso primerne za kapitalske zahteve, ki se izdajo subjektom, ki niso subjekt v postopku reševanja in jih ti kupijo;
 - (iv) so vključene v pooblastilo za odpis ali konverzijo v skladu s členom 21, pri čemer je to usklajeno s strategijo reševanja skupine v postopku reševanja ter zlasti ne vpliva na nadzor, ki ga subjekt v postopku reševanja izvaja nad podrejeno družbo;
 - (b) s kapitalskimi instrumenti, ki se izdajo subjektom, ki niso subjekt v postopku reševanja in jih ti kupijo, če izvajanje pooblastila za odpis ali konverzijo v skladu s členom 21 ne vpliva na nadzor, ki ga subjekt v postopku reševanja izvaja nad podrejeno družbo.
4. S soglasjem odbora se lahko zahteva iz člena 12a(1) izpolni z jamstvom, ki ga subjekt v postopku reševanja zagotovi svoji podrejeni družbi in izpolnjuje naslednje pogoje:
 - (a) jamstvo se zagotovi vsaj za znesek, enakovreden znesku zahteve, ki se z jamstvom nadomesti;

- (b) jamstvo se sproži, ko podrejena družba ni zmožna plačati svojih dolgov ali drugih obveznosti, ko ti zapadejo, ali v primeru ugotovitve iz člena 21(3) v zvezi s podrejeno družbo, kar koli nastopi prej;
- (c) vsaj 50 % zneska jamstva se zavaruje na podlagi dogovora o finančnem zavarovanju, opredeljenega v točki (a) člena 2(1) Direktive 2002/47/ES;
- (d) za jamstvo in dogovor o finančnem zavarovanju velja pravo države članice, v kateri ima podrejena družba sedež, razen če odbor ne določi drugače;
- (e) zavarovanje s premoženjem, ki se uporabi za jamstvo, izpolnjuje zahteve iz člena 197 Uredbe (EU) št. 575/2013 ter je po ustrezno razumnih odbitkih zadostno za to, da se v celoti pokrije zajamčeni znesek;
- (f) zavarovanje s premoženjem, ki se uporabi za jamstvo, je neobremenjeno in se zlasti ne uporabi za zavarovanje drugega jamstva;
- (g) dejanska zapadlost zavarovanja s premoženjem izpolnjuje isti pogoj za zapadlost, kot je določen v členu 72c(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, ter
- (h) za prenos zavarovanja s subjekta v postopku reševanja na zadevno podrejeno družbo ni pravnih, regulativnih ali operativnih ovir, niti ko se v zvezi s subjektom v postopku reševanja sprejme ukrep za reševanje.

Člen 12i

Opustitev minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti v zvezi s subjekti, ki sami niso subjekti v postopku reševanja

Odbor lahko v celoti opusti uporabo člena 12h v zvezi s podrejeno družbo subjekta v postopku reševanja s sedežem v sodelujoči državi članici, če:

- (a) imata podrejena družba in subjekt v postopku reševanja sedež v isti sodelujoči državi članici;
- (b) subjekt v postopku reševanja izpolnjuje zahtevo iz člena 12g;
- (c) trenutno ne obstaja niti ni predvidena bistvena dejanska ali pravna ovira za takojšnji prenos kapitala na podrejeno družbo, v zvezi s katero je bila sprejeta ugotovitev v skladu s členom 21(3), ali za to, da bi subjekt v postopku reševanja odplačal obveznosti tej podrejeni družbi, zlasti če se v zvezi s subjektom v postopku reševanja sprejme ukrep za reševanje;

Člen 12g

1. Vsako kršitev minimalne zahteve za kapital in upravičene obveznosti, ki jo stori subjekt, obravnava odbor in drugi ustrezni organi na podlagi vsaj enega od naslednjih:

- (a) pooblastil za zmanjšanje ali odpravo ovir za rešljivost v skladu s členom 10;

- (b) ukrepov iz člena 104 Direktive 2013/36/ES;
 - (c) ukrepov za zgodnje posredovanje v skladu s členom 13;
 - (d) upravnih kazni in drugih upravnih ukrepov v skladu s členoma 110 in 111 Direktive 2014/59/EU.
- 2. Odbor, organi za reševanje in pristojni organi sodelujočih držav članic se pri izvajanju svojih pooblastil iz točk (a) do (d) odstavka 1 med sabo posvetujejo.“.
- 6. Člen 16 se spremeni:
 - (a) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:

„2. Odbor sprejme ukrep za reševanje v zvezi z nadrejeno družbo iz točke (b) člena 2, kadar so izpolnjeni pogoji iz člena 18(1).“;
 - (b) odstavek 3 se nadomesti z naslednjim:

„3. Odbor se lahko ne glede na dejstvo, da nadrejena družba ne izpolnjuje pogojev iz člena 18(1), odloči za ukrep za reševanje v zvezi z navedeno nadrejeno družbo, če je ta subjekt v postopku reševanja in če ena ali več njenih podrejenih družb, ki so institucije in niso subjekti v postopku reševanja, izpolnjujejo pogoje iz člena 18(1) ter je stanje njihovih sredstev in obveznosti tako, da njihov propad ogroža institucijo ali skupino kot celoto, ukrep za reševanje v zvezi z navedeno nadrejeno družbo pa je potreben za reševanje takih podrejenih družb, ki so institucije, ali za reševanje skupine kot celote.“.
- 7. V točki (b) člena 18(1) se besedilo „zadevnih kapitalskih instrumentov“ nadomesti z besedilom „zadevnih kapitalskih instrumentov in upravičenih obveznosti“.
- 8. Točka (c) člena 20(5) se nadomesti z naslednjim:

„(c) kadar se uporabi pooblastilo za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov in upravičenih obveznosti v skladu s členom 21(7), prispevati k odločitvi o obsegu razveljavitve ali zmanjšanja vrednosti lastniških instrumentov in o obsegu odpisa ali konverzije zadevnih kapitalskih instrumentov in upravičenih obveznosti;“.
- 9. Člen 21 se spremeni:
 - (a) naslov se nadomesti z naslednjim:

„Odpis in konverzija kapitalskih instrumentov in upravičenih obveznosti“
 - (b) v prvem stavku odstavka 1 se besedilo „kapitalskih instrumentov“ nadomesti z besedilom „kapitalskih instrumentov in upravičenih obveznosti“;
 - (c) v točki (b) odstavka 1 se besedilo „kapitalski instrumenti“ nadomesti z besedilom „kapitalski instrumenti in upravičene obveznosti“;

- (d) v točki (b) odstavka 3 se besedilo „kapitalskih instrumentov“ nadomesti z besedilom „kapitalskih instrumentov in upravičenih obveznosti“;
- (e) v drugem pododstavku odstavka 8 se besedilo „kapitalskih instrumentov“ in „kapitalskimi instrumenti“ nadomesti z besedilom „kapitalskih instrumentov in upravičenih obveznosti“ oziroma „kapitalskimi instrumenti in upravičenimi obveznostmi“;
- (f) odstavek 7 se nadomesti z naslednjim:

„7. Če je izpolnjen eden ali več pogojev iz odstavka 1, odbor na podlagi postopka iz člena 18 določi, ali je treba pooblastila za odpis ali konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov in upravičenih obveznosti izvajati posamezno ali v skladu s postopkom iz člena 18 v kombinaciji z ukrepom za reševanje.

Pooblastilo za odpis ali konverzijo upravičenih obveznosti se lahko izvaja neodvisno od ukrepa za reševanje samo v zvezi z upravičenimi obveznostmi, ki izpolnjujejo pogoje iz točke (a) člena 12(3), razen pogoja v zvezi s preostalo zapadlostjo obveznosti.“;

- (g) v odstavku 10 se doda naslednja točka:

„(d) glavnica upravičenih obveznosti iz odstavka 7 se v obsegu, ki je potreben za doseg ciljev reševanja iz člena 14, ali do zmogljivosti zadevnih upravičenih obveznosti odpiše ali konvertira v instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala ali oboje, kar je nižje.“.

Člen 6

Začetek veljavnosti

1. Ta uredba o spremembi začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.
2. Ta uredba se začne uporabljati v 18 mesecih od datuma začetka njene veljavnosti.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju,

Za Evropski parlament
Predsednik

Za Svet
Predsednik